

Chương 272: Động Phòng Cùng Charlotte (1) - Chìa Khoá Liên Kết

(Số từ: 4522)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:18 PM 03/04/2023

Một trần nhà kỳ lạ.

Lần này, nó thực sự là một trần nhà xa lạ.

Không, nó thậm chí không phải là một trần nhà.

Tôi thấy một cái gì đó giống như một bức màn lụa.

Cái này là cái gì?

Sao giường rộng thế?

Tôi ngồi dậy và nhìn xung quanh.

Trần nhà xa lạ, nhưng căn phòng thì không.

"..."

Tôi nghĩ đây là phòng ngủ của Charlotte.

Tôi đã từng ở đây trước đây nên tôi có thể nhanh chóng nhận ra căn phòng này.

Có vẻ như tôi đang ngủ trên chiếc giường có màn che khổng lồ của Charlotte.

"Ah, anh đã tỉnh!"

Thấy tôi ngồi dậy, Charlotte gần như nhào vào người tôi, ôm chặt lấy tôi.

Chiếc giường thực sự rộng rãi.

Chắc hẳn cô ấy đã trông chừng tôi từ đầu giường, nhưng để đến được với tôi, cô ấy phải trèo lên giường và phóng mình tới.

"Uh, ừm... Ừm."

"Anh có sao không? Có đau nhức gì không? Mắt, tay của anh, chúng có ổn không?"

"Uh, um... Ừm. Anh nghĩ mình ổn."

"Thật nhẹ nhõm... Em thật nhẹ nhõm..."

Tôi không lo lắng về việc bị thương, tôi cũng không mong mình có thể trạng hoàn hảo, nhưng tình trạng của tôi đã tốt hơn nhiều so với sau lần [tăng cường sức mạnh ma thuật] cuối cùng. Charlotte ôm tôi lại gần, rồi hơi lùi lại để nhìn tôi.

Nước mắt cô trào ra.

"Em rất nhẹ nhõm, Reinhardt."

"Ừm... Ừm. Em không sao chứ?"

"Vâng. Em không sao."

Với những giọt nước mắt trong veo chảy dài trên khuôn mặt, Charlotte ôm lấy tôi một lần nữa.

Cô ấy không mắng tôi hay nói bất cứ điều gì khác.

Cô ấy chỉ ôm tôi một lúc, có vẻ nhẹ nhõm vì tôi không hề hấn gì.

Lúc đầu, tôi nghĩ cô ấy có thể chỉ đang sụt sịt.

"Hức... Hức... Hức..."

Khi cô ấy khóc một chút, cuối cùng cảm xúc của cô ấy lấn át cô ấy, và cô ấy bắt đầu khóc nức nở. Không biết phải làm gì, tôi vỗ lưng Charlotte.

"Nhưng... Đây không phải là lần đầu tiên chuyện như thế này xảy ra, phải không?"

"Hức... Ừm..."

"Anh đã bất tỉnh trong vài ngày và anh muốn biết chuyện gì đang xảy ra."

Với xu hướng ngất xỉu khi chiến đấu của tôi, như thể có một hạn ngạch trần không quen thuộc, điều đầu tiên tôi muốn biết khi tỉnh dậy là tình hình hiện tại.

Tỉnh dậy trong phòng ngủ của công chúa đã là điều bất thường.

"Chỉ là... chờ em một chút..."

Charlotte dường như nghĩ rằng việc ngăn nước mắt của cô ấy là ưu tiên hàng đầu. Sau khi sụt sịt một lúc và lấy lại hơi, cô ấy rời khỏi vòng tay của tôi. Với đôi mắt sưng húp, cô ấy che mặt và hỏi.

"...Mắt em sưng húp lên à?"

"...Em có nghĩ rằng chúng sẽ sưng lên nhanh vậy không?"

Chà, thành thật mà nói, chúng đã sưng lên một chút.

Còn sưng thì tùy người. Cô ấy được phép sưng húp. Charlotte hạ tay xuống khỏi mặt.

"Không lâu như vậy, chuyện xảy ra ngày hôm kia, hôm nay là thứ sáu, anh sở dĩ ở trong phòng ngủ của em... Là để người khác không biết anh đã ở trong cung của em."

Tôi bất tỉnh vào thứ Tư, bỏ qua thứ Năm, và bây giờ là thứ Sáu.

"May mắn thay, do mưa lớn và giông bão nghiêm trọng, những gì đã xảy ra vào ngày hôm đó vẫn chưa được biết. Cả người và [Ma thuật giám sát] đều không có tác dụng trong trận mưa như trút nước, vì vậy chỉ có anh, em và Đội trưởng Tana biết về vụ việc. Cung điện bị thiệt hại đáng kể, nhưng... không cần phải lo lắng về điều đó."

Đội trưởng Tana bằng cách nào đó đã che đậy hành động của tôi ngày hôm đó. Tuy nhiên, dường như cả Charlotte và Tana đều không biết toàn bộ những gì đã xảy ra.

"Em nghĩ tốt nhất là giữ bí mật về sự hiện diện của anh, vì vậy em đã để anh nghỉ ngơi trong phòng ngủ của mình. Về phần chữa trị... Em đã cân nhắc việc gọi một linh mục, nhưng nó hơi mạo hiểm... nên em đã sử dụng Tiên dược."

"Tiên dược?"

"Vâng."

Đó có phải là Tiên dược mà tôi đang nghĩ đến không?

Theo những gì tôi biết, chỉ có một vài lọ trong đế chế, và nó được coi là bảo vật quốc gia chứ không chỉ đơn thuần là một lọ thuốc.

Không có gì ngạc nhiên khi tôi cảm thấy tốt một cách đáng ngạc nhiên.

"Tùy tiện sử dụng như vậy có được không?"

"Tại sao lại là tùy tiện?"

Không hiểu sao, những lời nói của cô lại cảm động đến lạ lùng.

"Hơn nữa, chính Đội trưởng Tana đã mang nó đến."

Khoảnh khắc xúc động bị hủy bỏ.

Nếu đó là chỉ huy của Shanafel, cô ấy có thể lấy được một lọ Tiên dược mà không gặp nhiều khó khăn.

Dù sao thì tôi vẫn ổn, nhưng còn cô nàng đó thì sao? Đánh giá từ phản ứng của Charlotte, cô ta có vẻ ổn.

"Điện hạ, thần có thể vào không?"

Ngay khi những lời đó vừa rời khỏi miệng tôi, giọng nói của Đội trưởng Tana vang lên từ phía sau cánh cửa. Charlotte liếc nhìn tôi.

Nó giống như một dấu hiệu hỏi xem cô ấy có thể vào hay không.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Charlotte là chủ nhân của căn phòng này, vậy tại sao cô ấy lại xin phép tôi?

Nó cảm thấy kỳ lạ!

Tôi gật đầu, và khi Charlotte gọi cô ấy vào, Đội trưởng Tana, mặc đồng phục, bước vào phòng ngủ của Charlotte.

"Cậu đã tỉnh."

"À, vâng."

Cô ấy nhìn tôi, đang ngồi thờ ơ trên giường của Charlotte, không biểu lộ cảm xúc đặc biệt nào.

Cả Charlotte và Tana đều có nhiều câu hỏi cho tôi. Tôi đã có được Tiamata như thế nào, chuyện gì đã xảy ra sau khi tôi bất tỉnh, v.v.

Cô kéo một chiếc ghế và ngồi xuống cạnh giường. ...Cô ấy ở quá xa.

Mặc dù về cơ bản thì cô ấy đang ngồi cạnh tôi, nhưng giữa chúng tôi vẫn có một khoảng cách đáng kể. Charlotte, người ngồi bên cạnh tôi, gãi má.

"Em có lẽ nên đổi cái giường này."

Chiếc giường quá rộng và không thoải mái.

Tôi cũng đã trải qua những điều kỳ diệu trên chiếc giường ngủ này cùng với Charlotte.

"Vì tôi không sao, nên chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi."

Tôi xuống giường và ngồi xuống ghế sofa.

Charlotte ngồi ở ghế chủ tọa, trong khi Tana và tôi đối mặt với nhau.

"Đầu tiên, tôi muốn nói lời cảm ơn, Reinhardt. Tôi không biết chi tiết cụ thể, nhưng vào ngày đó, cậu không chỉ cứu tôi mà còn cả Công chúa."

Xem xét những thiệt hại gây ra cho cung điện, Đội trưởng Tana hẳn đã không tiết lộ rằng cô ấy đã bị khuất phục trong trận chiến. Nếu cô ấy làm vậy, Charlotte sẽ không được phép ở lại cung điện của cô ấy.

Cô ấy chắc chắn đã làm sai báo cáo của mình. Khi nghe những lời của Tana, Charlotte dường như tỉnh lại và nhìn tôi.

"Em cũng chưa bày tỏ lòng biết ơn của mình. Cảm ơn rất nhiều, Reinhardt."

Charlotte nhìn tôi và mỉm cười.

Đó không phải là nụ cười kỳ lạ, đáng sợ mà cô ấy đã thể hiện khi bị hấp thụ bởi sức mạnh.

Đúng vậy.

Tôi muốn Charlotte tiếp tục nở một nụ cười như vậy với tôi.

Sự thức tỉnh của [Linh Ngôn] chỉ là thứ yếu.

Đó không phải vì sức mạnh, mà là vì Charlotte.

"Trước khi em hỏi anh bất cứ điều gì, anh muốn biết tình hình."

Tôi nhìn chăm chăm vào Charlotte.

"Vấn đề của em đã được giải quyết chưa?"

Tôi đã đánh thức [Linh Ngôn].

Tôi đã ra lệnh cho thứ đã điều khiển cơ thể của Charlotte biến mất.

"Thật sự biến mất?"

Thay vì giải thích điều gì đó, tôi muốn biết điều đó trước. Vẻ mặt của Charlotte mơ hồ.

"Em không chắc nữa. Nhưng hôm qua, em vẫn ổn... và... có một cảm giác không thể diễn tả được. Em có nên nói là khó chịu không? Nó như thể có thứ gì đó đang nuốt chửng lấy mình. Đó là sự pha trộn giữa lo lắng, cảm giác khủng hoảng, và những thứ tương tự. Điều đó hành hạ em hàng đêm, nhưng giờ nó đã biến mất, thật đột ngột."

"Còn bản thân năng lực?"

"Nó vẫn còn."

Sự lo lắng đã tan biến. Cho dù điều đó có đủ hay không, thì điều đó có nghĩa là sự an toàn của Charlotte đã được đảm bảo vào lúc này.

Sức mạnh để kiểm soát bóng tối vẫn còn tồn tại. Đó là một yếu tố đáng lo ngại. Charlotte kiềm chế không thể hiện khả năng của mình một cách trực tiếp.

Đến bây giờ tôi mới hiểu tại sao Charlotte không thích sức mạnh của chính mình. Ai muốn một sức mạnh dường như tiêu thụ chính mình?

"Chà, bây giờ, chúng ta sẽ phải theo dõi tình hình, nhưng rõ ràng là có một số thay đổi đã xảy ra với Điện hạ. Mặc dù chúng tôi đã thử mọi cách có thể với Ma pháo và [sức mạnh thần thánh], nhưng không có tác dụng gì."

Cả Tana và Charlotte đều nhìn tôi.

"Reinhardt, chính xác thì anh đã làm gì?"

[Linh Ngôn].

Nó đã trở thành một phần sức mạnh của tôi.

Vì vậy, nó sẽ hiển thị trong quá trình quét vật lý.

"Tôi tin rằng [Sức mạnh siêu nhiên] của mình đã trở nên mạnh mẽ hơn."

Mặc dù nó chắc chắn được coi là nguy hiểm, nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nói ra sự thật vì tôi không thể che giấu nó.

Tôi đại khái giải thích tình hình.

Điều đầu tiên tôi giải thích là về Tiamata.

Một thanh kiếm với sức mạnh tà ác được mang đến từ Darklands.

Charlotte đã biết về vấn đề này nên rất dễ nói chuyện. Tôi nói với cô ấy rằng vật thể, được cho là di vật của Ma Vương, đã trở nên gắn kết linh hồn với tôi một cách không hoàn hảo, và sau nhiều phán đoán khác nhau, tôi đã thanh tẩy nó, biến nó thành Tiamata.

Tôi đã bỏ qua phần không thể phân biệt giữa Quỷ Thần và Thần Linh. Tôi chỉ đơn giản nói rằng Tiamata đang ở trong tình trạng hư hỏng.

Khi làm như vậy, tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc kể lại câu chuyện của Olivia Lanze.

Cả Tana và Charlotte đều bị sốc trước lời nói của tôi.

Khả năng tham nhũng của Tiamata và việc tôi được chọn vì điều đó.

"Đây... là một vấn đề phức tạp để giải thích, vì vậy tôi đã giữ bí mật."

"Tôi hiểu rồi..."

"Đó chắc chắn là một vấn đề có thể làm đảo lộn thế giới tôn giáo..."

Cả hai người phải mất khá nhiều thời gian để hồi phục sau cú sốc.

Dù sao, vì kết quả là như vậy, nên không ai trong số họ tranh cãi về vấn đề này. Charlotte thậm chí còn cảm ơn tôi vì đã nói với cô ấy, vì có vẻ như cô ấy có thể bớt lo lắng hơn về dấu tích của Ma vương đột nhiên biến mất.

Và sau đó, [Sức mạnh siêu nhiên].

Vì bản thân tôi không nên biết về khái niệm tinh linh, nên tôi đã giải thích nó một cách mơ hồ.

Tôi cũng giải thích về trận chiến chống lại thứ đã chi phối Charlotte.

Khi tôi hét lên để nó biến mất, nó biến mất hoàn toàn.

Chỉ có một lời giải thích hợp lý.

"Có vẻ như [Sức mạnh siêu nhiên: Tự đề xuất] của cậu đã tiến hóa rồi nhỉ?"

"Bởi vì nếu không phải như vậy, tình hình sẽ không có ý nghĩa gì."

Khả năng áp dụng phương pháp [Tự đề xuất] cho người khác của tôi đã trở nên khả thi.

Tinh thần không phải là một khái niệm khác nhiều so với điều đó.

Nếu [Tự đề xuất] là một sức mạnh thể hiện qua niềm tin, thì tôi hiểu rằng [Linh Ngôn] là một khái niệm hơi khác, thể hiện qua mệnh lệnh hoặc tuyên bố.

"Có thể nào đáp án... là một [Sức mạnh siêu nhiên]?"

[Sức mạnh siêu nhiên] được giải thích bằng từ "dù sao đi nữa."

Chúng không thể giải thích được, và những điều kỳ diệu mà chúng gây ra biểu hiện thông qua một logic không tồn tại trên thế giới.

Đó là lý do tại sao không thể hiểu, nhưng chắc chắn có thể chấp nhận được, rằng [Sức mạnh siêu nhiên] có thể giải quyết vấn đề của Charlotte,

vấn đề không thể giải quyết bằng bất kỳ phương tiện nào khác.

Tana cảm thấy khó chấp nhận tình huống vô nghĩa đã trở thành hiện thực này, nhưng cuối cùng, về mặt của cô ấy dường như nói rằng cô ấy đã tìm thấy lối thoát sau khi vật lộn qua địa ngục.

"Điều đó có nghĩa là... cậu là người duy nhất có thể chữa khỏi bệnh cho Công chúa."

"...Có thể là vậy."

Hiện tại, tình trạng xấu đi của Charlotte đã được cải thiện, nhưng không ai biết điều gì sẽ xảy ra sau đó. Tôi là phương án dự phòng duy nhất cho tình huống đó.

Cứ như thể tôi trở thành bác sĩ chính của Charlotte vậy.

Nhưng về mặt của Charlotte rất nghiêm trọng.

"Đó là một sức mạnh quá nguy hiểm. Nhiều như của em, nếu không muốn nói là hơn thế."

Sự phát triển của [Tự đề xuất].

Thực tế là bây giờ nó không chỉ áp dụng cho bản thân mà còn cho những người khác khiến nó trở nên nguy hiểm hơn nhiều.

Cả [Tự đề xuất] hay [Linh Ngôn] đều không xuất hiện trong tác phẩm gốc.

Vì vậy, tôi không biết sức mạnh này có thể làm gì. Mặc dù [Linh Ngôn] thức tỉnh có thể không phải là

tuyệt đối ngay bây giờ, nhưng nếu mức độ năng lực dần dần tăng lên, nó có thể biến điều không thể thành có thể.

Tất nhiên, Charlotte không nghĩ đến việc loại bỏ tôi vì sức mạnh của tôi rất nguy hiểm.

“Em không biết sức mạnh mới của anh sẽ được đo lường như thế nào, nhưng em sẽ chỉ thị cho Temple giữ bí mật.”

Cô ấy muốn giữ bí mật về sức mạnh mới của tôi để bảo vệ tôi. Bịt miệng Temple, và có lẽ chỉ có Giáo sư Epinhauser mới biết bản chất thực sự của khả năng của tôi, ngay cả khi họ biết.

Trên thực tế, đó là một khả năng nguy hiểm, và nếu chúng ta nhìn lại trận chiến ngày hôm trước, tôi đã khuất phục được Charlotte, người mà Saviolin Tana không thể khuất phục được.

Tất nhiên, tình hình thực tế có một chút khác biệt. Nếu Saviolin Tana có Tiamata, hoặc nếu có một hiệp sĩ cấp cao, câu chuyện có thể đã khác.

Theo nhiều cách, cô ấy đã chiến đấu với một kẻ thù có khả năng tương thích kém trong những điều kiện tồi tệ nhất.

Khả năng mới sẽ được giữ bí mật. Rõ ràng là điều này sẽ tốt hơn. Tana dường như có một ý tưởng hơi khác.

"Còn việc để Reinhardt ở lại Cung điện mùa xuân thì sao?"

Không có gì đảm bảo rằng tình trạng của Charlotte thực sự được cải thiện. Vì không ai biết điều gì có thể xảy ra bất cứ lúc nào nên tôi, người duy nhất có thể đối phó với nó, sẽ sống cùng Charlotte tại Cung điện Mùa xuân.

Nhìn bề ngoài thì không ổn, nhưng vì tính mạng của công chúa đang bị đe dọa nên hoàng đế cũng sẽ không phản đối.

"Không. Dù chúng ta có giấu diếm thì Reinhardt cũng học cùng lớp với Bertus. Nếu cứ sống như vậy, Bertus cuối cùng cũng sẽ phát hiện ra, khi đó Reinhardt sẽ gặp nguy hiểm."

"...Thần hiểu rồi."

Charlotte chủ yếu quan tâm đến sự an toàn của tôi.

Việc tôi cứu Charlotte và trận chiến gần đây không được tiết lộ, có thể vì nếu tôi cứu cô ấy bị phát hiện, Bertus có thể sẽ tìm cách loại bỏ tôi.

Bertus có lẽ không biết rằng tôi đang ở trong cung điện.

"Bertus có biết về tình trạng của em không?"

"Anh ấy có thể không biết chi tiết, nhưng anh ấy biết rằng em sẽ không sống được lâu."

Sẽ thật kỳ lạ nếu Bertus không nhận thức được tình huống này.

Không cần phải kiềm chế một đối thủ sẽ tự sụp đổ.

Vì vậy, xung đột giữa họ đã giảm bớt gần đây.

Tuy nhiên, tôi đã cứu mạng Charlotte. Người được cho là sẽ tự sụp đổ đã được hồi sinh.

Nếu sự thật này bị biết, tôi sẽ là người chết dưới tay Bertus.

Đó là lý do tại sao Charlotte đã đưa ra một quyết định khá táo bạo là nhốt tôi trong phòng ngủ của cô ấy. Sẽ rất nguy hiểm nếu Bertus phát hiện ra tôi ở đây.

"Nhưng... Tại thời điểm này, người duy nhất có thể đảm bảo an toàn cho Điện hạ là Reinhardt."

Cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc thừa nhận rằng cô không thể bảo vệ Charlotte và hoàng gia cũng vậy.

Không có nơi nào an toàn cho Charlotte ở bất cứ đâu trên thế giới. Chỉ có tôi bên cạnh thì Charlotte mới được an toàn.

"Rốt cuộc tôi phải trở về Temple."

"..."

Tôi không thể sống trong cung điện hoàng gia.

Cuối cùng, lựa chọn duy nhất còn lại là Charlotte trở lại Temple và sống trong ký túc xá với tôi.

Saviolin Tana biết rằng đây là lựa chọn tốt nhất cho cả tôi và Charlotte nên cuối cùng chỉ còn cách gật đầu đồng ý.

Nó chỉ mới có một ngày.

Cả Tana và Charlotte đều không tin rằng chỉ cần một ngày bình yên có nghĩa là mọi thứ sẽ tốt đẹp trong tương lai.

"Reinhardt."

"Vâng, Đội trưởng Tana."

"Chúng ta phải giữ bí mật chuyện này với mọi người, nhưng tôi phải báo cáo với Bộ hạ."

"..."

"Bỏ qua lòng trung thành của cá nhân tôi, đây là cách duy nhất để thuyết phục Bộ hạ rằng tình trạng của Công chúa đã được cải thiện. Và để Bộ hạ nhận ra... rằng không cần phải làm gì thêm."

Charlotte nhìn tôi.

Biểu hiện của cô ấy đầy xin lỗi. Saviolin Tana không phải là người của Charlotte, mà là của Hoàng đế. Mặc dù cô ấy chịu trách nhiệm cho sự an toàn của công chúa, nhưng lòng trung thành cuối cùng của cô ấy lại nằm ở Hoàng đế.

Hoàng đế không được giữ trong bóng tối về bất kỳ bí mật nào. Xét cho cùng, điều này cũng cần thiết vì lợi ích của Charlotte.

Giờ đây, với những vấn đề quá phức tạp, tôi, hoàng tử của Ma giới, đã đến mức phải đối phó với cả Hoàng đế.

"Không sao cả."

"Tôi sẽ cố gắng hết sức để đảm bảo rằng cậu không gặp nguy hiểm. Tôi xin thề với danh dự của mình."

Chiến binh mạnh nhất của lục địa đã tuyên thệ. Cô ấy sẽ mạo hiểm mạng sống của mình để đảm bảo rằng tôi sẽ không gặp nguy hiểm vì vấn đề này.

Lời thề của cô ấy, đặt cược vào danh dự của cô ấy, chắc hẳn có ý nghĩa như vậy.

"Cậu không chỉ cứu được Điện hạ, còn cứu mạng tôi."

Cô chợt cúi đầu.

"Vì điều đó, tôi thực sự biết ơn."

"Uh, chà... Không cần phải trang trọng như vậy đâu..."

Cúi đầu của cô thể hiện lòng biết ơn chân thành.

Đội trưởng Saviolin Tana xin lỗi, hứa sẽ báo cáo chi tiết tình hình với hoàng đế.

Charlotte và tôi bị bỏ lại một mình trong phòng ngủ. Cô khéo léo pha trà bằng ấm trà, mời tôi một tách.

"Em không nghĩ tới Bertus khi mang anh tới hoàng cung. Không cần phải nghĩ đến."

Charlotte đã nghĩ rằng mình sẽ chết sớm. Vì vậy, sẽ không có vấn đề gì nếu Bertus phát hiện ra rằng tôi đã vào Cung điện mùa xuân. Một đối thủ mà giá trị của họ đã biến mất sẽ không còn là vấn đề đáng lo ngại, bất kể họ là bạn bè với ai.

"Reinhardt, thành thật mà nói, việc anh cứu em rất có thể sẽ có tác dụng phụ đối với anh."

‘Cứu em là sai lầm của anh’

Charlotte nói điều này một cách bình tĩnh. Thấy nụ cười buồn bã của cô ấy, tôi nhú mày.

"Chúng ta không cần có kiểu nói chuyện thế này."

"..."

"Anh cũng sẽ làm như vậy nếu chuyện như thế này xảy ra lần nữa."

Trước lời nói của tôi, Charlotte có vẻ bối rối. Tôi cười toe toét khi nhìn cô ấy, đang cầm tách trà trên tay.

"Anh nói rồi mà, hóa ra đúng như lời mà anh đã nói."

Tôi đã nói với Charlotte rằng tôi sẽ cứu cô ấy.

Khi cô ấy hỏi làm thế nào, tôi nói tôi sẽ tìm ra cách.

Cô ấy đã trả lời một cách bi quan, nói rằng bất cứ ai cũng có thể nói điều đó.

Nhưng cuối cùng, tôi đã cứu được Charlotte. Cô thần thờ nhìn tách trà của mình một lúc rồi khẽ gật đầu.

"Anh nói đúng ... Em xin lỗi vì em đã không tin tưởng anh."

"Từ giờ trở đi, hãy chấp nhận bất cứ điều gì anh nói. Anh không bao giờ sai. Anh luôn đúng."

Charlotte cười sảng khoái trước những điều vô nghĩa của tôi.

"Vâng, em sẽ tin tưởng anh. Em sẽ tiếp tục tin tưởng anh."

Tôi ngạc nhiên trước phản ứng bất ngờ của cô ấy. Charlotte nhấp một ngụm trà, còn tôi nhấp một ngụm trà sữa mà cô ấy đã chuẩn bị.

"Dù sao thì bây giờ Bertus sẽ cố gắng tìm ra lý do để em sống sót. Cho dù anh ta không thể trực tiếp làm hại em, nhưng anh ta sẽ lại đề phòng. Vì vậy, anh không thể để anh ta biết mình đã ở Cung điện Mùa xuân. May mắn thay, , Em đã xóa hồ sơ nhập cung của anh. Vì rất ít người nhìn thấy anh, Bertus sẽ không biết ai đã ở đây hoặc chuyện gì đã xảy ra."

"...Đó là một cứu trợ."

"Cho nên, anh không thể rời đi khỏi hoàng cung."

Lời nói của cô ấy khiến tôi hoang mang.

Ý tôi là, tôi nghĩ mình không nên sống ở Cung điện mùa xuân. Nhưng nói rằng tôi không thể rời khỏi cung điện có nghĩa là tôi phải ở lại đây, phải không?

Cô ấy có nói dối Đội trưởng Saviolin Tana không? Như thể biết tôi đang nghĩ gì, Charlotte cười khúc khích.

"Đồ ngốc, anh biết chỗ đó còn gì."

Charlotte hát thầm về phía bức tường trong phòng ngủ.

Lối đi bí mật.

Một cổng dọc đã được lắp đặt dưới lòng đất.

"Anh có thể đi qua đó, và nó sẽ kết nối với một cổng trong kinh đô. Anh có thể rời khỏi đây. Anh biết các cổng được giám sát nghiêm ngặt đối với những người đi vào, nhưng việc giám sát những người rời đi lại rất lỏng lẻo, phải không?"

Một con đường bí mật cho phép tôi rời khỏi hoàng cung mà không bị chú ý đã tồn tại trong phòng ngủ của Charlotte.

"Và cái này."

Charlotte đi đâu đó trong phòng và mở một chiếc hòm ma thuật, đưa cho tôi thứ gì đó từ bên trong.

Đó là một chiếc trâm vàng nhỏ.

"Cái này là cái gì?"

"Các cổng là hai chiều, phải không?"

"...Phải?"

"Có thể rời đi, cũng có thể đi vào đúng không?"

Charlotte chỉ cho tôi cách kích hoạt chiếc trâm. Nó dường như hoạt động bằng cách mở trâm và nhấn một cơ chế giống như công tắc.

"Kích hoạt chiếc trâm cái này và đi qua bất kỳ cổng dịch chuyển nào trong kinh đô, và anh sẽ được kết nối với cổng dịch chuyển trong lòng đất của Cung điện mùa xuân."

"..."

Charlotte đặt nó vào tay tôi rồi nắm tay tôi.

Tay cô khẽ run.

"Em đưa cho anh thứ có thể vào phòng ngủ của em bất cứ lúc nào... Không bị ai chú ý... Cho phép anh vào khi anh muốn..."

Mặt Charlotte đỏ bừng và giọng cô run run dữ dội hơn.

Đó không phải là một món đồ mà cô ấy có thể tặng cho bất cứ ai.

Không, cô ấy đã bao giờ tặng một món đồ như vậy cho ai trước đây chưa?

Đây chẳng khác gì một chiếc chìa khóa bí mật cho phép xâm nhập mà không bị phát hiện vào cung điện hoàng gia.

"Em có hiểu ý nghĩa của điều này không...?"

Charlotte không thể nhìn vào mắt tôi.

“Em tin tưởng anh nhiều như vậy sao?”

“...”

Charlotte nhìn tôi chăm chú.

Môi cô bĩu ra.

“Vâng, em muốn anh đến và giúp em bất cứ khi nào em cần đến anh.”

Charlotte trông hơi khó chịu, khoanh tay và nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc.

Khuôn mặt của cô ấy dường như có thể nhỏ giọt đỏ thẫm.

“Đừng vứt bỏ món quà này...”

Charlotte nói với giọng run run. Có phải cô ấy đang nghĩ về những gì tôi đã nói trước khi tôi bất tỉnh?

Thành thật mà nói, ý thức của tôi đã mất đi vào lúc đó, vì vậy tôi không thể nhớ chính xác những gì tôi đã nói.

"Tất nhiên rồi."

Để đổi lấy việc vứt bỏ món quà mà Charlotte đã tặng tôi với lời từ biệt, tôi đã nhận được một vật phẩm cho phép tôi gặp Charlotte bất cứ lúc nào.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading